
Føttene - et diagnostisk hjelpemiddel?

ARTIKKEL

BÆRHEIM A

ALGRØY R

SKOGEDAL KR

STEPHANSEN R

SANDVIK H

Sammendrag

Vi ønsket å teste den spesifikke teorien som ligger til grunn for fotsoneterapi. Tre fotsoneterapeuter undersøkte tilsammen 76 pasienter som de ikke kjente fra før. De skulle lokalisere pasientenes plager/problemer ut fra en isolertundersøkelse av deres fotsåler, skjermet for enhver annen form for informasjon fra pasienten.

Pasient og terapeut graderte ev. problemer knyttet til 13 ulike kroppsdelene. Samsvaret, målt i form av vektet kappa, varierte fra 0,04 til 0,22 og var signifikant bedre ($p < 0,05$) enn tilfeldig for seks av disse kroppsdelene. Gjennomsnittskappa for alle kroppsdelene var 0,11 (95% KI: 0,08-0,14). En skåre basert på en mer detaljert registrering i fotsåleens "tykkertarmssone" viste ingen signifikant forskjell mellom pasienter med mye og pasienter med litetarmplager. Det var en gjennomgående tendens til overdiagnostisering, ved at terapeutene skåret høyere enn pasientene. Treffsikkerheten ved fotsonediagnostikk kan statistisk være noe bedre enn tilfeldig, men er for dårlig til å ha noen klinisk betydning.

Publisert: 20. februar 1998. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 8. september 2026.